

KLETSKOEWER

Feest-editie 50 jaar

6.95€ GIEL City Downtown the City

Oktober 2011

50jaar chiro: De Trut is OUD There

Nieuwe heilige krijgt feestdag: 50 jaar chiro, dat moet je verdienen !!!

ZONDAGOCHTEND, overal ter lande zijn de gevolgen van het dalende kerkbezoek te bespeuren. Menig persoon draait zich liever nog eens om in zijn van kwalijke lichaamsgeuren doordrenkte kribbe, dan voor heil te gaan bidden in één of andere religieuze ontmoetingsplaats. Niets is minder waar in GIERLE! Daar kan men, weliswaar op zondagnamiddag, maar dat doet niet terzake, met de regelmaat van de klok, al meer dan 50 jaar een hemelse, niet onknappe figuur zien verschijnen. Uit goede bron vernamen we trouwens dat deze mystieke man meer dan ooit de lokale jeugd weet te boeien en op het rechte pad houdt.

Honderden trouwe Pelgrims

Naar verluid, is Hij ook jaarlijks de grote inspiratiebron voor een soort van bedevaart naar één of ander "godverlaten dorpke" en fleurt hij daar gedurende een week de lokale bevolking op met zijn gracieuze verschijning.

Hij telt nu al meer dan 200 trouwe volgelingen waarvan hij er vele in den hof van de Pastoor in hogere sferen brengt en ook op het HEMELdonk weet men zijn mirakels te appreciëren.

*(foto Reuters)
Gepassioneerd sprak hij zijn leerlingen toe: "Eet en drink hier niet van, want het is gerecycleerde verfontopper!"*

Telkens als er kinderen bedreigd worden met koude, duisternis, of eender wat, zijn geestelijke capaciteiten en kunde brengen redding !!! Een gezegende ooggetuige bevestigde ons: "Miraculeus, een kapotte raam heb ik hem met mijn eigen ogen zien helen en een defecte lamp straalde luttele seconden later weer LICHT uit." Het is een mirakelman!

Vijf maal 10 is vijftig

Mensen dit kan geen toeval meer zijn, dit WONDERLIJK individu moet heilig verklaard worden en de nodige vereëring krijgen. Momenteel is er dan ook een procedure ingezet om 5 oktober te erkennen als nationale feestdag. Die dag zal er door alle gelovigen goe gefeest worden, zodat er tal van 'tjoppekes' ter aarde vallen en zal er vervolgens een bloedprocessie gehouden worden om het promille-gehalte te valideren. Men mag dan ook niet rusten vooraleer ook de Paus inziet tot welke daden onze grote inspirator in staat is. Niets kan onze herder dan nog van zijn heiligheid weerhouden, bovendien beschikt hij over alle nodige kwalificaties. Naast het nodige timmerwerk, een noodzakelijke vereiste om als heilige erkend te kunnen worden, is deze man naar verluid ook erg bedreven in het betere kloppwerk met een bal of honkbalstick. Onder andere volley- en honkbalballetjes krijgen geregeld een ferme tik van deze voor de rest goedaardige Bijna-Bijbelse figuur. Bovendien durft hij ook geregeld op een nachtelijk uur verschijnen. Dit werd ons onder meer bevestigd door enkele uitverkoren jongeren die in 1996 op zo'n soort van bedevaart waren in Barcelona, niet zo ver van Lourdes.

Uit het Drévangelie volgens Kristus,

Elke zondag begon met een zangstonde

Een chirolied dat steevast werd gezongen op trektocht in de jaren 60

Fluistert de wind langs haag en bomen
Stappen wij fris op langs de baan
En ziet ge ons van verre komen
Dan hoort ge ook dit liedje aan
Het brengt de lente dichterbij, de zomer in 't verschiet
Er lacht iets in van verre mei maar moeilijk is het niet

Het is zo fijn, reuzefijn,
in de chiro in de chiro
Het is zo fijn, reuzefijn
samen in de chiro te zijn
Tralala , bij ons is 't reuzefijn,
ook jij hoort bij ons te zijn
Zitten we knusjes in de ronde dicht en gezellig bij elkaar
Met vrienden die we zomaar vonden dan klinkt ons liedje wonderbaar
Het blijde liedje van de zon,
de vriendschap en de luim
Want wie er won en wie verloor verdient van ons een pluim

TIS Ni Waar zee de Sooi !!!!

Al zingend op tocht ...

Wat zat er in godsnaam in het Gielse leidingwater in de jaren 70? De godinnen van de 80-ies

Er was een tijd, ergens midden jaren 80, dat ik dacht dat de mooiste vrouwen ter wereld in Gierle woonden. En die zaten dan ook nog eens allemaal in de chiro! Ze hadden van die exotische (Vanessa, Leslie, Tamara, Peggy, ...) en net iets minder exotische (Leen, Inge1, Inge2, ...) namen. Stuk voor stuk prachtige bloemen, al op jonge leeftijd, een blinde kon dat zien.

Terwijl het serieuze amoreuze werk weggelegd was voor de grote jongens (den diepste draai en zo...), waren de kleintjes al lang content als de jaarlijkse "O Pepita (de Mallorca)" – een soort chiroversie van de La Bamba – hen een overheerlijke kus opleverde, waar ze nog weken nadien van wegduizelden. In die tijd was er immers nog geen Clouseau en waren we er derhalve nog niet van overtuigd dat "het" vanbinnen zit.

Want natuurlijk waren er ook kritische geluiden: het waren toch niet altijd lieverdjes, meneer, ja soms zelfs regelrechte b**tches.

Onzin! Leugens!! Jaloezie in het kwadraat!!! Godinnen waren het, en in een rechtvaardige wereld zouden hun afbeeldingen prijken in de P-magazine of toch op z'n minst als verzamelprentjes bij de Cha-Cha zitten.

In een minder rechtvaardige wereld volstaat hopelijk dit bescheiden eerbetoon ter gelegenheid van 50 jaar Chiro Gierle...

Er, was eens een zondagnamiddag in augustus 1959...

Piet Van Hoof, toen onderpastoor, weet er nog een beetje van. Hij kwam van Kasterlee waar hij vanaf zijn zeventiende in de chiro was. Onze pastoor Herman Van Tichelen was daar onderpastoor en had ook daar de chiro opgericht. Voor priester Piet was Gierle zijn eerste parochie.

Hij herinnert zich nog goed dat het in Gierle een "open pastorij" was ("ongezien voor die tijd!") Op de vraag waar de leiderskring toen vergaderde is zijn laconiek antwoord: de leiderskring ging door op mijn kamer boven in de pastorij, aan de andere kant van de gang was er een vergadering bezig bij Van Tichelen op zijn kamer, op de kamer met zicht op den hof zaten dan weer anderen te vergaderen en beneden bij Fien in de keuken was het zangkoor aan het repeteren...

Toen zijn ook de chirohemen gezet in den hof van de pastoor en het basketterrein aangelegd. Hijzelf heeft als onderpastoor de schouwen gemetst en de toiletten gezet. Ook het plannetje voor de hemen is door hem getekend geworden ("al moet je je daar niets bij voorstellen hoor!")

Priester Piet weet ons ook te vertellen waaruit chiro is ontstaan: "eigenlijk is het ontstaan in de steden waar de fabriekskinderen geen ontspanning hadden en in hun schaarse vrije tijd op straat gingen rondhangen en dan op "het slechte pad" terecht kwamen. De kerk wou hier iets aan doen en zo ontstonden de patronaten. Jeugdbewegingen die vooral gericht waren op de kinderen godsdienstles bij te brengen met daarnaast ontspanning."

Wat weet hij zo nog over een chironamiddag? "de proost bleef heel de tijd aanwezig, er werd gespeeld in den hof van de pastoor, soms uitstappen naar het bos en de beek, te voet wel te verstaan. Bij echt slecht weer werd er gespeeld in de parochiezaal, de binnenluiken van de zaal werden gesloten en dan maar 'sjotten' in die zaal, ook werd hier af en toe een film gedraaid. Bij koud weer moesten de "duveltjes" – kleine kachels- in de hemen al uren op voorhand worden aangestoken met 'eierkolen', je moest al een krack zijn om die dingen in gang te krijgen!"

Ook herinnerd hij zich een kamp in Hulshout bij een boer die geen strooi bezat, dus de jongens konden ook niet slapen want de slaapzakken waren van jute en die moesten dan met strooi gevuld worden. Piet heeft dan naar de melkerij gebeld die bij de boeren van Gierle dan voor stro gingen en die hebben dat dan naar de kampplaats gebracht.

"niet vergeten" zegt Piet nog "dat het allemaal per fiets ging, daarna had ik een brommertje en toen een "Vespa" (hij zou nu weer goed in de mode zijn!)

POETS WEDEROM POETS Griezelen in Essen '96

Elk kampplaats heeft zo wel zijn folklorefiguren: verdacht uitzierende, al dan niet fictieve tronies (remember "Den Dikke van Zoem" in Berendrecht '86) die overdag vanachter de prikkeldraad net iets te lang het hele chirokampgebeuren overschouwen en 's nachts naar verluidt doorheen de lokale bossen zwerven. Steevast worden dit soort folkloristische figuren als kapstok gebruikt om een nachtspel aan vast te hangen. Tijdens zo'n nachtspel wordt gewoontegetrouw ook een legertje gastleiders opgetrommeld om de boel wat "op te vrolijken". Op het chirokamp in Essen '96 waren o.a. Kris Loots en Luc Hoskens van de partij om de rakkers eens goed zitten hebben. Er waren er een aantal met een groot bakkes die overdag serieus op de zenuwen van de leiders werkten, dus dit was een uitgelezen kans om die mannen eens deftig op hun plaats te zetten. Pay back time!!

De leiders van de rakkers gingen met de hele groep door het donkere bos en af en toe stopten ze en vertelden dan extra griezelige verhalen om helemaal in de sfeer te komen. De gastleiders volgden de groep op een kleine afstand en maakten griezelige geluiden van huilende wolven, bange kinderen, lachende creeps,...

Als kers op de taart verschuilden ze zich in een zijlaan van een grote dreef waar de groep passeerde. Op het moment dat ze daar voorbij kwamen, knipte een van de griezelleiders een grote lamp aan die heel die zijlaan verlichtte, inclusief griezelleider die aan het einde met een nagemaakte hakbijl stond te zwieren. Suspense en hysterie alom natuurlijk, zeker wanneer die hakkende Freddy Kruger ook nog eens op die arme rakkers kwam toegelopen, zodat ze allemaal harder begonnen te rennen in die donkere grote laan en sneller dan voorzien de kampplaats bereikten. Opzet geslaagd!

De griezelleiders hielden zich nog een tijdje schuil in het bos, nagenietend. Door dat lange stilzitten waren ze zelf toch ook een beetje onder de indruk van zo'n donker bos en de stilte die daar heerste, maar niemand die daar iets van zei. Rustig stapten ze uiteindelijk richting kampplaats, tot plots – op 500m van het kamp – een auto met grote lichten aan en tegen hoge snelheid door de bochten scheurde. Onze leiders gingen netjes naast de kant van de weg staan, terwijl de auto, luid boenkend en met een 4-tal jonge gasten aan boord, hen voorbij reed. 200m verder stopte de auto echter abrupt, draaide 180° en reed met even hoge snelheid terug naar hen. De hartjes van onze griezelleiders klopten in hun keel, de bloeddruk steeg en de spieren stonden gespannen. De auto stopte heel bruusk voor hun neus, deuren zwierden open en twee mannen met een honkbalknuppel liepen knuppelend naar hen toe. In die fractie van een seconde spookten 2 opties door het hoofd van de onzen: VECHT of VLUCHT. Maar aangezien de generatie leiders van '96 niet op de eerste rij zaten toen moed en dapperheid werden uitgedeeld, kozen ze voor de laatste optie.

Ze sprongen over een beek (later bleek die fameus breed te zijn geweest) en liepen door de stroken mais naast elkaar zo hard ze konden. Tot ze 100 meter verder, nog steeds spurtend langs de ritselende bladeren alsof hun leven ervan af hing, toch enkele woorden van hun belagers konden opvangen: 'Onnozelaars', 'Mietjes', 'Watjes', 'Hadden jullie ons niet herkend'. Ja, inderdaad. Dankzij enkele medeleiders wisten ze weer hoe dicht een mens bij een wereldrecord atletiek kon komen...

Mein kampf in Österreich

Eindelijk kwamen we op onze bestemming aan. Het was niet meer dan een schamele barak, maar we waren al lang blij dat we eindelijk van die beloofde douche zouden kunnen genieten. 's Ochtends hadden ze ons op een onmenselijk vroeg uur uit bed gezet. Het zou een lange en zware dag worden, zeiden ze, en dat was het ook. Hoewel de zon op onze hoofden brandde, was het te allen tijde verboden om ons katoenen hemd uit te doen. Makkers vielen, volledig uitgedroogd en uitgeput, naast me neer. Bebloede voeten werden telkens opnieuw in van het zweet doorweekte schoenen gewrongen. Maar deze lijdensweg was eindelijk ten einde ... Althans, dat dachten we.

Net na onze aankomst kregen we een klein kommetje soep. Het was zeker niet de beste soep die ik ooit at, maar honger is de beste saus en saus was er op dat moment in overvloed. Wat we toen nog niet wisten is dat dit schamele beetje soep het enige zou zijn waarmee onze magen die avond kennis zouden maken. Een onbekende man sprak ons toe. Zijn Duits klonk luid en agressief. Ik was niet echt thuis in het Duits, maar dankzij de woorden 'schnell', 'schlafsaal' en 'schweigen', aangevuld met wat eigen interpretatie, werd me alles duidelijk. Stilzwijgend begaven we ons, allemaal achter elkaar, richting slaapzaal.

De zaal stonk verschrikkelijk. Het was duidelijk dat de voorgaande bewoners, net als ons, hun beloofde douche niet gekregen hebben. In de volledige slaapzaal was slechts één raam. Één raam dat zelfs met de beste wil van de wereld niet geopend kon worden. Aan beide kanten van de zaal waren 'bedden' voorzien. Nu ja, zij spraken over bedden, maar eigenlijk waren het niet meer dan met hout afgewerkte bakken met een soort mat in, waardoor je niet meteen merkte dat je eigenlijk gewoon op de grond slipt. We moesten allemaal naast elkaar in de bakken kruipen. En goed aansluiten was de boodschap, want iedereen moest in die ene slaapzaal liggen.

Het licht ging uit en nogmaals galmde 'schweigen' agressief doorheen de slaapzaal. Op verdoken gesnik hier en daar in de zaal na, was het muisstil... En net toen ik dacht dat het niet meer erger kon, gebeurde het. Een luide knal weerklonk. Het lawaai was oorverdovend. Gillende en tierende meisjes deden daar nog een schepje bovenop. Gassen verspreidden zich doorheen de volledige ruimte. Verschillende mensen probeerden nog weg te geraken, een ultieme poging om aan het gevaar te ontsnappen. Ze kropen als beesten onder en over elkaar. De zwaksten dreigden te worden vertrappeld... De chaos was compleet.

Ik begreep dat er geen ontkomen aan was. Ik kneep mij neus dicht en probeerde zo weinig mogelijk te ademen. Ik draaide mijn hoofd en zag den Dries naast me liggen met een lach tot achter zijn oren... "Wat een opluchting," zei hij, "deze scheet moest er al de hele week uit."

Ex-Leiders betraapt: "Met Prozac naar de top ?"

GIERLE, Hoewel de feiten vermoedelijk van ettelijke jaren geleden dateren, liepen zondagochtend, tijdens een gebruikelijke controle, enkele Gielse ex-chiroleiders toch nog tegen de lamp. In de urine van drie momenteel niet meer actieve leiders, werden enige sporen van een voor chiroleiding verboden product gevonden. Oorspronkelijk weigerden de betrokken leiders iedere commentaar.

Na het voorleggen van onderstaand bezwarend materiaal, dat gemaakt werd door het Comité der Nüstelijke Kinderen net na de inname van het product, konden ze er echter niet langer omheen. In tranen uitbarstend deden SV en TL dan ook exclusief voor deze reporter hun relaas. De feiten zouden zich afgespeeld hebben toen ze nog Sloeber waren en ze absoluut naar de Rakkers wilden overgaan. *"Die Rakkers toen, da waren gasten uit het topjaar 78, en wij keken daar enorm naar op. We wilden even sterk presteren, maar ja da ging ni op een gewone manier. Toen kwam er ene op de proppen met wat spul waarvan hij beweerde dat dat ons laatste toevluchtmiddel was om ook maar enigszins in de buurt van die topatleten te komen. In onze drang naar succes slikten we dat*

dan maar. Achteraf bleek het dan om Prozac te gaan, maar ja wisten wij toen veel", aldus de voor het leven zwaar getekende slachtoffers. Over de persoon die hun het product leverde, repten ze echter met geen woord. Dit terwijl de haan hard en hoorbaar kraaide. Naar alle waarschijnlijkheid betreft het hier dan ook een leverancier die een hoge functie binnen de chiro bekleedt of met de nodige connecties om deze zaak al die jaren bedekt te houden. Als we nu echter een nadere blik op het bewijsmateriaal werpen en deze vergezellen van de nodige intuïtieve redeneringen alla Derrick, dan moet de leverancier met een aan de zekerheid grenzende waarschijnlijkheid zich ook nog op deze foto bevinden. Het is dan ook overduidelijk dat dit luguber individu, in zijn hoogheidwaanzin, er nooit rekening mee gehouden heeft dat deze feiten ooit zouden kunnen uitlekken. In die tijd waren urinecontroles op de chiro immers nog zeldzaam en piste men gewoon in't bos. Er bestaat dan ook een onweerlegbaar vermoeden dat de dader die we zoeken, degene is die op de achtergrond, spottend, zijn gram denkt thuis te halen. Indien u de persoon links in de hoek meent te herkennen, gelieve dit dan zo snel mogelijk te melden bij onze voormalige hoofdleider. Deze heeft ons uitdrukkelijk verzekerd de zaak met de nodige discretie en de grootste prioriteit verder onder te spitten. Hij benadrukte echter met *klem* om enkel met hem contact op te nemen, zodat u uzelf niet nodeloos in gevaar brengt. Immers, een tetanusinenting is niet opgewassen tegen een met lood doorpomp lichaam. (Van uw Knappe Reporter die anoniem wenSt te blijven)

Media: Programma's van VTM zijn voor watjes

Durver Van Bouwel spant hier de galg voor VTM

VILVOORDE, Het programma No or Never, het zogenaamde ultieme 'kickprogramma' is zondag aan een vroegtijdig einde gekomen. De producers zagen het niet langer zitten om ermee door te gaan toen bij de opname van de nieuwe reeks bleek dat de eerste kandidaat al direct alle opdrachten met de vingers in de neus afwerkte. Het concept van het programma, waarin normaal gesproken een kandidaat tot het uiterste wordt gedwongen en voor heel Vlaanderen zijn grenzen moet verleggen, bleek niet opgewassen tegen de kracht en doorzettingsvermogen van een 'durver' uit het Gielse. Meer zelfs de opdracht waarbij van een 65meter hoge brandende kerkentoren in een waterbassin, gevuld met 4,5meter grote hongerige witte haaien, moest worden gedoken om daarna een hulpeloos hertje uit de klauwen van een tijger te redden en dit alles met een lepel met daarop een petanquebal in de mond, werd door een zekere mijnheer Van Bouwel als saai bestempeld. "Zulke spelletjes doen wij elke zondag op de chiro, en da trekt hier op niks." Waren de fatale woorden van deze man toen men hem vroeg wat er volgens hem eventueel nog aan het programma kon verbeterd worden. Nadat hij, uit beleefdheid, de rest van de stunts in een recordtempo afgewerkt had en ondertussen nog gauw de kapotte klink van de achterdeur van de opnamestudio en de door Lynn Wezenbeeks haaruitval verstopte lavabo gerepareerd had, moest hij er echt vandoor. Hij had immers zo-even nog aan een klein manneke dat daar ook in die gebouwen rondliep, ne zekere Walter Cabriau ofzo, beloofd om in de namiddag nog wa klinkers te gaan leggen. Het programma werd ruimschoots onvoldoende beoordeeld en Veel Te Min bevonden. Het werd dan ook nogmaals een never voor VTM.

Nog een paar grappige anekdotes:

Op een nacht op kamp hadden twee leiders niet beter gevonden dan de tenen van de anderen met "roodsel" in te smeren , behalve ene , die sloegen ze over . hun eigen tenen deden ze ook . Diegene die geen rode nagels had heeft het van de andere natuurlijk moeten bekopen alhoewel hij onschuldig was en al even verbaasd als de rest .

De " geit" van de pastoor (een citoën) wel te verstaan stond altijd vooraan , op een namiddag hebben ze die dan met zen allen opgepakt en achteraan aan de vijver in de hof gaan inschuppen. Een paar dagen daarna zagen ze dan de pastoor weer terug met zijn geit zonder iemand iets te zeggen !

Een lid van de groep brak zijn sleutelbeen op het kamp , hij werd dan maar in de plaaster gelegd, zijn borstkast werd goed naar achteren getrokken zodat hij niet veel meer kon bewegen en hup terug naar 't kamp , maar toen moest hij dringend " plassen " en hij kon niet meer bij zijn " pietje" en vroeg dan maar aan de kookmoeder om te helpen.

Wanneer kneusjes helden worden (en omgekeerd) ... Nachtspel rakkers chirokamp Herselt 1987

Elke chirogroep valt eigenlijk uiteen in 2 groepen: helden vs. kneusjes. Fuivers vs. thuisblijvers (kerels), zij die hun eerste kus (tong) al achter de kiezen hebben vs. de communicantjes, ... Bij de rakkers geldt nog de wet van de (fysiek) sterkste: de helden spelen voetbal op zondagvoormiddag, de kneusjes lezen dikke boeken van Thea Beckman en kennen alle hoofdsteden van de wereld uit hun hoofd.

Pedagogisch gezien hoeft deze natuurwet niet noodzakelijk een probleem, laat staan levenslange littekens op te leveren. Toch hoop je als leider dat soms, heel af en toe maar, die logica op zijn kop wordt gezet. En dat is exact wat gebeurde die bewuste zomeravond op het chirokamp in Herselt in 1987.

Aanvankelijk is iedereen nog uitgelaten: vanavond staat er voor ons niets minder dan een nachtspel geprogrammeerd, wat zoveel betekent als: lang opblijven! Ook zo Simon Van Doninck (held 1), Kim Woestenburg (held 2) en Dirk Verstraete (opperkneus), de protagonisten van deze avond.

Het opzet van de avond is nogal vaag: gewapend met pillampen de bossen van Herselt verkennen – wat kan duiden op een gebrekkige voorbereiding vanwege onze leiders Mich Meeus en Kris Puus). Niks is echter minder waar! Alras zal blijken dat dit geen doordeweeks uitje wordt. De Mich heeft immers voor een bijpassende soundtrack gezorgd: "Birdy" van Peter Gabriel. Overdag wellicht onopvallende muzak, ging deze soundtrack een duister verbond aan met de donkere bossen van Herselt, die zijn effect niet zou missen. Ondergetekende krijgt nog steeds koude rillingen bij de herinnering.

Nauwelijks hebben we het kampterrein verlaten – nog geen boom of bos gezien – of de Simon begeeft al: geen stap meer willen zetten, hysterisch huilen, spastische bewegingen, ...: het lijkt wel een realtime koortsdroom waarvan we getuige zijn. Een deel van de groep – voor wie het ook niet meer zo nodig moet – besluit samen met leider Kris naar de kampplaats terug te keren.

De rest zet de tocht verder. Hoe dieper we de Herseltse bossen ingaan, hoe meer de muziek ons in de greep heeft. De avond krijgt stilaan de allure van een thriller. Plots worden we opgeschrikt door het geluid van een snorfiets die in een lange rechte dreef tegen hoge snelheid en grote faren onze richting uitkomt. De Kim (de Woest) gaat finaal door de knieën: in zijn verbeelding ziet hij de motorrijder (nen Johnnie op ne camino die waarschijnlijk naar een lokale fuif rijdt) al op hem springen... Ook hier geen land meer mee te bezeilen, dus wij terug naar de kampplaats.

Toen waren ze nog met 7! De Mich stelt ons nog een ultieme challenge voor: wie durft alleen een eindje het bos in? Enkel den Dirk, die er al de hele avond bijloopt als ware het een gezondheidswandeling, blijkt hiertoe bereid. Het blijft een surrealistisch beeld: Dirk die in zijn eentje fluitend het donkere, boze bos inwandelt, terwijl de rest vol bewondering achterblijft, de armen ineengehaakt en luid zingend om hun angst te verbergen.

Onnodig te zeggen dat voor ons den Dirk de held van Herselt 1987 werd. En passant stak hij ook een hart onder de riem van alle kneusjes die alle hoofdsteden van de wereld uit het hoofd kenden of dikke boeken van Thea Beckman lazen. Bedankt, Dirk!

En toen kwamen de meisjes erbij ...

Maria De Peuter was de eerste hoofdleidster samen met Simonne Neiryndck. Maria steekt van wal: “ de meisjeschiro is begonnen in 1965 met het eerste jaar één groep : de kroonmeisjes (nu de tippers)

de chiro was toen nog heel katholiek en kerk gericht .met sterk

de nadruk op de christelijke waarden De leden kregen een klein uitvouwboekje met volgende “slogan” : mijn blijheid is Kristus de Heer, mijn kranigheid de trouw aan zijn wil, mijn kameraadschap getuigenis van zijn liefde daarin wil ik groeien met de hulp van de lieve vrouw door gebed, eucharistie en de biecht .”

Leen Daneels vult aan :

Het jaar daarop kwamen de “zonnekinderen “ erbij (nu de kwiks) en het volgende jaar , de sterrekens (nu de speelclub)

De eerste lokalen voor de meisjes waren in het klooster . de nonnen waren toen al verhuisd naar Beerse en het stond leeg. Zalig was dit natuurlijk, heel veel plaats, trappen op en af ... De zondagnamiddag begon steevast met een zangstonde en het aanleren van een volksdans : een kleine draagbare pick-up het geluid kwam uit het deksel .

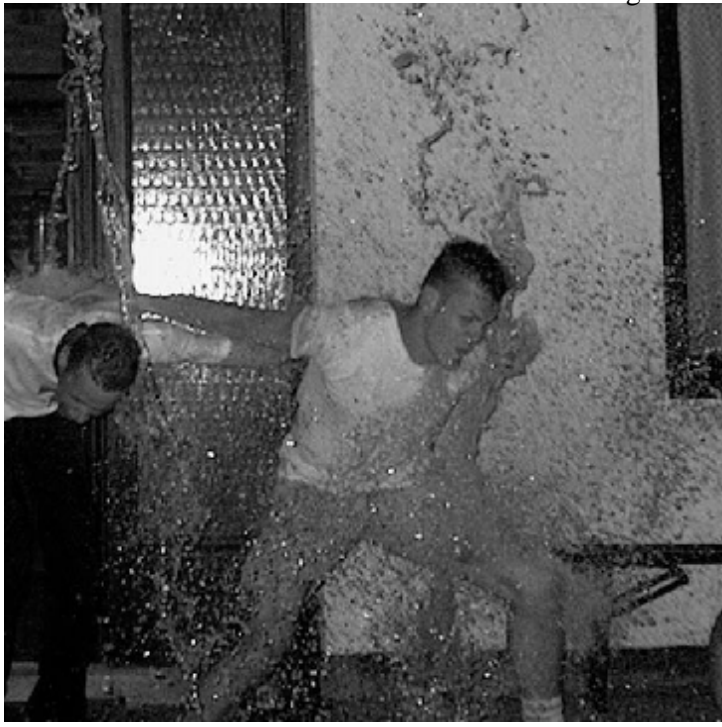
Ze herinneren beiden nog goed een kamp in een legerkazerne bij Antheit . er waren dat jaar geen kookmoeders nodig want het eten werd gebracht door een paar “ knappe” soldaten. Moeten we nog vertellen dat de meeste leidsters hier als een blok voor vielen. Om nog een beetje op te vallen had op een avond leidster May Wuyts niet beter gevonden om te doen alsof ze ziek was en plots viel ze flauw zodat haar “aanbidder” toesnelde om haar overeind te helpen. Nietemin hadden deze soldaten al vlug door dat het een spelletje was en gaven ze van hetzelfde laken een broek . op zekere middag deed één van die gasten voor dat hij een hartaanval kreeg , Maria De Peuter snelde naar het bureau om een ambulance op te bellen want iedereen in paniek , gelukkig was een van de soldaten er nog vlug bij om dit te verhinderen en om alles uit te leggen .

Het kamp in Vieux ville weten beide ook nog goed : de grote overstroming !

Felle regenbui nekt twee chiroleiders

STANZACH, Tijdens een hevig zeer lokaal onweer raakten 2 leiders van jeugdvereniging Chiro Gierle zwaar aangeslagen. Het noodweer verraste hen toen ze tijdens een congres even naar buiten werden gevraagd om hun massa's fans even een blik te gunnen en de nodige foto's als teerbemide herinnering te kunnen nemen. Uit het niets vormde zich echter bij heldere hemel een plotse zeer felle regenbui. Wetenschappers staan nog steeds verstomd over dit merkwaardig natuurverschijnsel, maar opperden al wel dat de arrogantie en transpiratie van deze twee hevig zwetende personen wel eens de oorzaak zou kunnen geweest zijn voor de wolkvorming boven hen. Volgens Prof. Klitzer van het Koninklijk Internaat der Nautische Wetenschappen en Tropische Ziekten is een mogelijke verklaring te zoeken in het feit dat wanneer een grote hoeveelheid menselijk zweet in aanraking komt met droge berglucht, op een hoogte van ongeveer 800 meter, deze dan heftig interageren. Met felle regenbuien tot gevolg. In normale omstandigheden is dit een proces van meerdere seconden tot zelfs uren. Als er echter net op die moment hevige aarsgassen vrijkomen, dan zou dit het proces gevoelig kunnen versnellen. En ja, als men dat dan nog eens combineert met zware bakzucht, bijvoorbeeld in de buurt van een keuken, of als men het nodige bier genuttigd heeft, dan is het hek natuurlijk totaal van de dam en stroomt het water in grote getale neerwaarts. Of deze plausibele theorie ook in werkelijkheid mogelijk is, blijft voorlopig stof voor verder onderzoek. Het feit dat het hier extreme omstandigheden betreft, staat echter als een paal boven water en een kikker in de wind. Maar zolang dit merkwaardig fenomeen niet als

natuurlijke ramp erkend wordt, helpt het de slachtoffers geen moer vooruit. Zij verkeren nog steeds in shock en hun psychiater werkt natuurlijk ook niet voor niks. Gelukkig ontfermde ene Walter Capiou zich dan over deze twee en trachtte tevergeefs een liefdadigheidsactie op te zetten. Hij had een grootse sensibiliseringsactie in alle media voor ogen. Vanwege de vrij onaangename geurvorming geraakte het initiatief niet echt van de grond en slaagde Walter C. er niet in om beiden tot bij het grote publiek te brengen. Enkel tijdens een uitzending van de *Laatste Show* kreeg één van de slachtoffers regelmatig wat zendtijd. Maar een echte dialoog,

met woorden en spreektaal werd hem in deze populaire talkshow niet gegund. Het slachtoffer moest zich beperken tot enige gebarentaal en natte vingerwerk. Ook Walter Capiou repte met geen woord over zijn zogenaamde solidariteitsinitiatief en ging er waarschijnlijk na de uitzending met de weinige centen van het project snel vandoor. Een koude douche dus voor de meegereisde steunverleners. Het programma leverde dan ook de nodige gruwelijke beelden op. Kortom de slachtoffers van de hevige stortregens in Oostenrijk, voelen zich serieus in de zeik gezet. Als u nu toch nog medelijden moest gekregen hebben? U kan nog altijd storten op het containerpark.

Martel '84: De moeder aller buitenlandse kampen Deel 1: Paspoortproblematiek

1984: George Orwell schrijft zijn gelijknamige visionaire roman, de Koude Oorlog is over zijn hoogtepunt heen en in India wordt Indira Gandhi vermoord.

In de schaduw van deze wereldgebeurtenissen gaat Chiro Gierle gewoon op kamp, zoals elk jaar. Het is echter het buitenlands kamp naar Martell in Italiaans Tirol dat nog lang zal blijven nazinderen en meer dan 25 jaar na datum het predikaat "legendarisch" verdient. Een absolute classic!

Dat jaar spelen Bart Wouters en Ingrid De Doncker de rol van hun leven als Hagar en Helga in Tirol. Het is echter de busreis naar Martell die al voor de nodige commotie zal zorgen.

Zo verzeilt Chris Peeters in een lastig parket wanneer hij aan de Oostenrijks-Italiaanse grens ontdekt dat hij zijn paspoort vergeten is. Zo'n slordige 800km te laat dus...

We schrijven immers 1984: het pré-"Europa-zonder-grenzen"-tijdperk en douanecontroles met vaak ellenlange wachttijden tot gevolg zijn nog dagelijkse kost.

Ook de bus van Chiro Gierle mag zich aan een uitgebreide paspoortcontrole verwachten. Wat nu gedaan? Chris Peeters besluit dan maar om uit de bus te stappen en zichzelf – via een sanitaire pauze in het douanegebouw als tussenstop – hopelijk ongezien de grens over te smokkelen. Dat draait echter helemaal anders uit: met de carabinieri valt niet te sollen en de Chris wordt op een zucht van de grens geklist. Onderhandelen helpt niet: Chris blijft alleen achter en zal pas enkele dagen later de groep in Martell kunnen vervoegen. Alsof de duivel er zich mee bemoeit, geraakt ook Bart De Roover (alias "de Sanfort") zijn paspoort kwijt op kamp. Alleen, hij komt hier bij uit na een trektocht van 3 dagen... Na een uitgebreide speurtocht op de kampplaats én in de wetenschap dat zonder pas vertrekken geen optie is, besluit men dat er niks anders op zit dan een deel van de trektocht opnieuw te doen. Uiteindelijk wordt het paspoort teruggevonden in de rugzak van Erik Verswyvel...

We schrijven het jaar 1997, de chiro van Giel heeft de voorbije week zijn vleugels uitgeslagen in Brakel en het moment om de piketten terug uit de grond te trekken is aangebroken. De bengels zijn terug naar huis en de balans van een week vol vertier kan dan ook worden opgemaakt. 218kg worsten, beuling & spek, 350kg patatten, 850 liter verse soep, 275kg verse groenten, 210kg fruit, 492 broden, 22 rollen salami, 60kg kaas, 650 eieren, 30kg appelspijs, 15kg spaghetti, 30liter rijstpap, 32liter pudding, 450 potjes yoghurt, 700 liter melk en 120liter sterke drank met een gemiddeld alcoholgehalte van 33.7% (120liter= 12 emmers)*

Het terrein waar de tenten de voorbije week gestaan hebben, ligt dan ook bezaaid met flessen. Hier en daar kunnen we nog net de op nawacht gebleven leidingsploeg en enkele oud-leiders met man en macht zien zwoegen om het achtergebleven leeggoed naar de glascontainer te brengen. Het is echter dweilen met de kraan open. In alle ijver kunnen we een noeste werkster toch even overhalen om enige toelichting bij dit alles te geven. "Das hie toch nimer normaal hé, da ligt tot kot in de nacht te fuiven en te zuipen. Lawijt tot en met en dan 's morgens is da met geen stokken wakker te krijgen. Tegen de middag komt da pas uit zijne nest en ja dan zijn die pattatten enzo natuurlijk allang gescheld. En die durven zich dan kookouders noemen, sorry maar da vind ik er echt over. Da's echt durven. Wij hebben verdomme van heel de week geen oog kunnen dichtdoen. Da was hier iedere nacht hetzelfde feestje, precies. En dan nog eens al die auto's van lokale bewonderaars die hier op en af kwamen gereden om mee hun mee te fooren!" Plots krijgt deze leidster een appelflauwte en zakt door haar oogstrelende lange benen. Het zijn dan ook dagen geweest met korte nachten. ??

We besluiten dan ook eens een kijkje te gaan nemen op de plek waar de boosdoeners van dit alles schuilen voor het felle daglicht en piepen voorzichtig door de gapende opening. Naast een hoop omvergelopen faliezen en rondslingerende pikante kledij, is er echter niemand. Plots horen we buiten een wagen met een handrembocht het plein opgieren. Onder veel te luid bonkende 'muzikale' deuntjes strompelen 9, in de fleur van hun leven zijnde vrouwen en één man met baard uit een groene feestbus. Ze lijken allemaal zwaar bezopen. Tot grote opluchting zien we achter het stuur nog een andere (ingehuurde) man die zo vriendelijk was om deze nachtraven huiswaarts te begeleiden. En ja zelfs na een zwaar nachtje stappen, lijken ze nog niet uitgefeest. Dag en dauw verandert dan ook al gauw in ochtendspauw.

Foto gemaakt door een pinkeltje dat 'snachts wakker werd door het lawaai van deze tooghangende kookmoeders

Volgende week in het leven zoals het is: Opgezweept door loeiharde techno-muziek, vliegen de kookmoeders erop nieuw in. Met alle gevolge van dien. Zal kerel Maarten na een intense week eindelijk een oogje toegeworpen krijgen van de kookmoeder voor wie hij al enige tijd liefdevolle gevoelens koestert? Zal er nog feest zijn als blijkt dat alle 120 liter op is en ze noodgedwongen terug richting Gierle moeten? We zien het allemaal volgende keer in de laatste aflevering van deze reeks.

*deze laatste gegevens zijn volledig fictief en stroken met iedere regulering of respect voor de lieve kookouders (enkel de gegevens over het eten zijn correct en uit de echte werkelijkheid afkomstig)

Kinderarbeid op zondag Wegenwerken Bertels

De Singel in Gierle, door de luisteraars van Radio 2 verkozen tot de op 1 na mooiste dorpskom van de provincie Antwerpen, vormde het decor van een bijzondere chiro-activiteit in 1994.

Die zondagnamiddag moesten de aspi's langskomen in werkmansplunje, zoals mannen die aan de straat werken. We gingen ons zeker amuseren, daar ging leider Walter Bertels wel voor zorgen, zo was de week ervoor afgesproken!

Die zondag verschenen alle aspi's op het appel. Iedereen had z'n uiterste best gedaan: overall aan, bijpassende schop, sigaret, klakske. Ook leider Walter had alles goed voorbereid: enkele kruiwagens waren voorzien, nog extra schoppen en sigaretten, fluorescerende paaltjes. Enkel nog een naam verzinnen voor onze ploeg: Wegenwerken Bertels. Klaar!

Wij met een 10-tal leden naar het centrum van Gierle. Op dat moment lagen er daar een paar zandhopen, dus dat was mooi meegenomen! En dan konden de wegenwerken beginnen. Iedereen nam een strategische plaats in daar achter de kerk van Giel. De ene stond op de zandberg zand te scheppen. Een andere reed rond met een kruiwagen. Twee waren aan een dikke 'electriciteitsdarm' aan het trekken en nog twee anderen waren al ruziënd een put aan het graven. We hadden de weinige fluorescerende paaltjes (ge weet wel, zo'n paaltjes waar de honken van het honkbalspel mee werden gevormd) in een grote bocht gezet, zodat de auto's zogezegd niet meer konden doorrijden rond de kerk, maar de Oude Baan werden ingestuurd.

En dan... showtime! Ploegbaas Walter Bertels van Wegenwerken Bertels ging het verkeer eventjes regelen. Alle auto's die rond de kerk draaiden kregen hetzelfde verhaal te horen. Dat er zodanig veel achterstand met het werk was, zodat ze tegenwoordig ook al de zondag moesten werken met jong werkvolk dat niet te lui was om te werken en om zo weinig mogelijk verkeershinder te veroorzaken (tijdens de week is het drukker verkeer en zouden meer mensen er last van hebben,...). Sommige mensen keken een beetje argwanend naar die tien 17-jarigen die daar rond liepen en een ploegbaas met een blad op zijn rug gekleefd met de vermelding 'Wegenwerken Bertels', maar iedereen reed schoon de Oude Baan in én een serieus blokje rond als hij naar Beerse moest. Voor de Turnhouters viel de omleiding nog mee.

Na een uurtje werd het ei in onze broek toch wat te groot en hebben we alles opgeruimd en naar de chirohemen teruggedren. Tijd voor ne goeie bakworst na al dat 'travakken'.

Nieuwe stoere Boys Band klaar om Vlaanderen in te nemen

Na successtory's als Good Shape, Teek That en Get Ready vonden vier Gielse boys de tijd rijp om hun eigenste *bakstreet-groepje* uit de kempense zandgrond te stampen. Volgens initiatiefnemer en frontman Hanz, broeide het idee om met een eigen groepje te beginnen, al een tijdje. *“Sinds de split van Get Ready, waar ik echt kapot van was, bleef ik zowat op mijn honger zitten. In mijn oren ontbrak het de Vlaamse Muziek-business aan nieuwe features en interessante concepten. Toen ik me eindelijk over hun split had heen gezet en opnieuw helder kon denken, dacht ik van: Why the hell nicht zelf met een funky groepje op de proppen komen en opnieuw something beautiful and flashy, iets flamboyant, iets catchy in Vlaanderen te brengen voor een public dat net zoals mij op de dool was.”* Op de vraag met wat ze zich naast hun muzikale bezigheden zoal bezighouden, konden ze nog geen antwoord geven omdat ze dat nog niet met hun manager besproken hadden. Aan media-training hebben deze jonkies alvast geen gebrek en hun tekst hadden ze blijkbaar prima van buiten geleerd. Gewiekst ontweken ze dan ook de vraag of ze al een vriendinneke hadden. Na de nodige flinke slokken van zijn 9de kokosnoot-drankje antwoordde hun lead-singer dan ook totaal naast de kwestie.

Met hun groepje, dat de naam Get Bend, heeft meegekregen, mikken ze zogenaamd op ongeveer dezelfde doelgroep als hun grote voorbeelden van Get Ready. Namelijk jonge kinderen en gekscherende tienermeiden. Maar natuurlijk ook het rijpere publiek dat lijdt aan het Peter-Pan-syndroom is welkom om hun performances op te luisteren. *“We sluiten niemand uit, we houden van iedereen en dat is dan meteen ook waar onze eerste titeltrack over gaat. Maar we schuwen ook zeker niet om ietwat stoerdere teksten ten berde te brengen.”* Want hoewel ze op hetzelfde publiek mikken, willen ze ook zeker hun ruige imago niet wegsteken. Tommy heeft er bij Shootie dan ook al uitdrukkelijk op aangedrongen om in de toekomst ook wat meer stoute woorden in hun lyrics te verwerken. Tot nu toe heeft vooral Shootie de meeste songteksten voor zijn rekening genomen, maar dat wil niet zeggen dat de andere Bend-leden geen inbreng kunnen hebben. Christophe legt zich voornamelijk toe op het remixen van covers en zorgt ook voor de bieten. En Tommy tenslotte, die zorgt voor wat meer diepgang en zonnecrème. Er is dus een welgeoliede taakverdeling en ook over de afspraken binnen de groep zijn ze heel duidelijk. *“We hebben beloofd tijdens de gigs van elkaar af te blijven, iedereen moet de mogelijkheid krijgen om solo te kunnen gaan en het repeteren mag zeker niet tot een dagelijkse sleur verworden. Kortom, het moet een en zal fun blijven.”*

U ziet het, alles is aanwezig om met de Get Bend door te stoten naar de top, van enige strubbelingen is er voorlopig dan ook nog geen spoor. (Interview uit Joepy Magazine)

BP blijft steenvast ontkennen!

Tal van Tiptiens hebben zich ongetwijfeld al eens afgevraagd hoe die nu zo ijverige metser/diener en voormalig chiroleider BP aan zo'n stevig stel schouders is geraakt. Verboden producten als glenbutendrol, Aranesp uit achter Olen, stimorol uit den eik, of een museeuws gesneden brood worden dan wel eens geopperd! En het moge duidelijk zijn dat ook wit poeder geen vreemde kost is binnen een bakkersfamilie met banden met de Portugese maffia en bandencentrale Marie Go.

In sommige Gielse krantenwinkels (met welgerenommeerde kranten in de rekken, dus we zijn geneigd het te geloven) werd ook wel eens gesuggereerd dat wanneer hij in zijn marcelleke voor de klas staat, hij lichtgroen kan uitslaan en bijzonder hardhandig met leerlingen zou omgaan. Kortom met een paar bladjes straf, kom je er niet vanaf! Neem er maar een paar ferme tikken komende vanuit zijn schouderbladjes bij, als je eens een aprilvisje met hem te water gaat laten!

Nu dat zijn enkel roddels natuurlijk! Wij van de Chiro kunnen dit noch bevestigen of ontkennen met evenveel kracht als op een doorsnee zondagochtend in Gilbert's Gym op de baan richting Gierle in binckenland aanwezig is. Bitterbal weinig dus!

Maar wat wel zeker is, is dat enkele medeleiders hem stevig hebben geholpen bij het ontwikkelen van deze spiermassa en dat BP dat nu rots- en steevast blijft ontkennen en het ganse gebeuren wil verdoezelen als een hitsig lekkend olieek in de golf van Mexico! En dat nemen we niet!

Het drijft immers als een paal boven water dat er naast vuile sjotsokken, witgele slippers en, in Chiro middens, stevig verboden dextro energy of ander snoep, ook ander materiaal de flanken van de franse Gorges de Tarn mee heeft beklommen!

Graag willen we na al die jaren, en nu het verbod dit land (of één dat er via een kanaaltunnel bijna mee verbonden is) te enteren, niet meer geldig is, die steen dan ook terugbezorgen aan de rechtmatige franse eigenaars.

Dus BP gelieve eindelijk je rugzak leeg te maken en deze te bezorgen voor de laatste steenlegging van de nieuwe meisjeshemen! Helpers zijn uiteraard nog

steeds
welkom
!

Een Tipper verslag van 1969
Het avontuur van het chirokamp
Dinsdag : derde dag van het kamp

We liggen allemaal op onze luchtmatras. We hebben onze tent goed afgesloten want het regent weer op zijn hards. De regen is niet meer opgehouden van toen het vorige nacht om 2 uur begonnen is. We werden toen allemaal wakker van de geweldige donder en de pletsende regen. Onze weide, waarin we onze tenten hebben staan , is al vlug één moeras. Het onweer zit tussen de bergen en kan er niet meer uit.

We hebben juist gedaan met eten en het kan best een gezellige namiddag worden zo onder elkaar in de tent , zonder leiding, ons eigen goesting eens mogen doen. Maar ... We liggen zoal een goed uurtje in de tent , ik heb juist een brief naar Maria mijn goede vriendin geschreven en wij Marleen, An en ik, zijn aan 't kaarten. Monique en de twee Hildes zijn bezig met de tent eens uit te kuisen want het is er al één modder. Alles wordt aan de kant geschoven valiezen boven op de veldbedden , en al maar door regent het zonder op te houden . Gezellig al die regen op het tentzeil.

Monique doet de tent open om de modder naar buiten te trekken en ze roept : WATER !! wij springen van onze bedden af en wat zien we : het kleine , lieve bijriviertje van de Oerthe, de Logne is één grote modderstroom geworden van meters breed ! en terwijl we dat zien klotst het bruine water binnen in onze tent . Als van de hand Gods geslagen staan we daar enkele minuten niet wetend wat we moeten doen. Maar er is hulp nodig en al gauw hebben we ons gezond verstand terug en beginnen we de tent te ledigen en een paar andere gaan de kleinsten helpen die daar zo erbarmelijk staan te wenen . heel het kamp staat op zijn kop Valiezen, luchtbedden, keukengerief drijft zomaar op het water weg en we kunnen het niet meer pakken. Al vlug staan we tot onze knieën in het stromende water , nat tot op ons lijf. De tiptiens en de leidsters lopen ook alle kanten op om zoveel mogelijk proberen te redden. Het water weet van geen ophouden . na een half uur wordt het toch te gevaarlijk en roepen onze leidsters ons weg uit het water. We worden opgevangen bij de boeren in de omtrek waar we kunnen warmen en we krijgen er ook eten.

We vertrekken na een paar uren naar huis, op de maas zien we nog van alles drijven, zelfs varkens .

Maar toch gaan we al zingend naar huis.

Het kamp is spijtig genoeg wel voorbij.

Een kleine getuigenis van Greet Baelemans

Hierbij enkele sprokkel van wat de Chiro voor mij betekend heeft:

'Chiro' was voor mij:

- Verbondenheid beleven;
- Samen gaan betogen in Brussel tegen de plaatsing van kernraketten in ons land;
- Uitkijken naar zondagmiddag en de uniform aantrekken;
- Een mentaliteit beleven van "iedereen hoort erbij, iedereen mag meedoen";
- "De Rob" en "Den Dré";
- Bonte avond in de Parochiezaal;
- Op kamp gaan met gezellig kampvuur, verloren lopen met de dagtochten, zingen aan tafel;
- Op buitenlands kamp gaan;
- Voor mij stond Chiro voor 'degelijkheid', 'diepgang, discipline, saamhorigheid';
- De chiro heeft mijn kinder- en jeugd jaren onmiskenbaar positief getekend, en een onuitwisbare stempel in me nagelaten...

Greet

Italiaanse Duitse herder gidst gielse jeugd door Val d' Aosta

In deze tijden van Google Earth, GPS en allerlei mobiele fonie-toestanden, zou men haast vergeten hoe de echte padvinders destijds met niet meer dan hun goed humeur en geföhnd kapsel, glorieuze bergtochten trotseerden.

Gewapend met een stevig paar zelfgeweven wollen MC-Hammersokken, zweetvast in die L.A.-gears, Reebok-pumps of echte bottinnen gesespt, daarboven een strakke bruine short (voor de niet doorwinterde lezers: in de bergen, boven de 3000meter, kan het stevig waaien, daarom dat die chirobroekjes destijds nog strakker zaten en amper meer ruimte boden dan de parking tussen Verhofstadt zijn tanden, zodat de wind er zeker niet kon onderslaan en geen parachute-escapades te creëren in de chiro), een beige hemdje en een joekel van een rugzak, kwestie van te imponeren, werd menig bergketen bedwongen! Ja dat jaar moesten zelfs enkele gletsjer-skiënde spaghetti-vreters plaats ruimen voor de doortocht van deze chirofanatici!

Doch éénmaal liep het haast helemaal mis: Toen toenmalig kampleider GM (nu eigenaar van een bloeiende gielse fietshandel en in geen enkel opzicht betrokken bij de recente sluiting van die 4-wielerfabriek te Antwerpen) waarschijnlijk meer oog had voor zijn toekomstige dan voor zijn stafkaart. Of zoals toenmalig VB'er (nu gelukkig overtuigd CD&V'er) zou zeggen, hij had meer oog voor zijne staf! Maar zo'n platvloerse uitdrukking past eigenlijk totaal niet binnen de weelderige Italiaanse hoogvlakten waarin we ons toen bevonden.

Soit, na ettelijke kilometers en opdringerige plaatselijke schonen te hebben afgehaspeld, bleek dat op die grote hoogte het concentraat van de smeerkaasekes begon te kalibreren met het zilverpapier en dit deed sommigen ijlen! Of misschien waren we gewoon even verblind door die fel blakende zon op die ijzig witte sneeuw en verdoofd door de lawines die we veroorzaakten met onze chiro-hits, toch een kletske verkeerd waren gehuppeld. Gelukkig hadden sommigen van ons hun nestels ingesmeerd met choco-vit zodat we toch nog iets te eten hadden moest het echt fout gaan.

Om onenigheid binnen onze hechte keten van bergbeklimmers te voorkomen, kregen we tijdens de platte rust spontaan wat geruzie met anderstaligen. Na enkele ijskegels en kasseitjes over en't weer dachten we snel onze tocht richting top verder te zetten. Onderweg schaarden we nog een duitse herder en sommigen een valling op. Om een lang verhaal (we waren echt wel serieus verkeerd gelopen, sommigen zagen Afrika zelfs al liggen) een frank stuk in te korten, die hond bleef ons dus maar volgen. (Jef Van Daele, de onwettige zoon van de buurvrouw van Ma ritta en Gust Vanhengel van neffe de schele van Verlinden, schreef toen in zijn toenmalig groene boekje dat hij nog had van bij de rakkers, het woordje hondstrouw op en schreef er iets achter als viervoeterige carnivoor die ni afgeeft)

Toen we het spoor helemaal bijster waren en ook tot de constatacie kwamen dat het laatste perreteke door de keel was gejaagd, nam die hond ons op sleeptouw in de juiste richting om daarna weer kei spontaan te verdwijnen en jawel de volgende dag verscheen die gewoon knal op onze kampplaats alsof hij een beloning in ontvangst kon komen nemen. Maar dan kent die hond chiro gierle nog ni! Met stokken en stenen hebben we onze kampplaats verdedigd tegen deze vreemde indringer met familiale neigingen en nog wou die, mogelijk pedofiele, hond bij ons blijven! Onze vb's besloten dan toch maar om die hond weg te brengen, waarschijnlijk naar een asiel, en enkele verweesde leden die dit toch maar crue vonden, werd gezegd dat deze hond waarschijnlijk vol teken stond. Wat konden die vb's toch grof zijn soms hé? We aten dus veel wit brood en dat kleurden we bruin met perrettekes. Met het zilverpapier roosderden we pellekes van Gunther zen schouders in de zon!

Jef Van Duppen , één van de eerste leiders en Jef Neefs , leider van de tweede lichte halen herinneringen op :

De chiro begon om half twee met zangstond daarna steevast naar het lof in de kerk . Als dat uit was werd er gemarcheerd naar de Gielse bergen : de dubbele zandbergen die toen nog heel wat hoger waren dan nu. Alvorens dat we begonnen te spelen deden we onze uniform uit en hadden we een speluniform bij . Tegen 5 uur waren we weer in het dorp om de namiddag af te sluiten. En dan werden de leiders nog verwacht bij de onderpastoor voor een leiderskring die ook al op zaterdagavond plaats had gevonden. Steevast werd er dan naar Bertha De Peuter gegaan om frit te kopen. En na de leiderskring van zaterdagavond doken we in de keuken van Fien van de pastoor om spek met eieren te bakken.

Weer of geen weer : de uniform , met korte broek werd altijd gedragen. Jef Van Duppen herinnert zich nog goed dat hij op een keer op cursus moest naar Heibrand om hoofdleider te kunnen worden. Het was "putteke" winter en het vroom dat het kraakte, de Jef achterop de motor van de onderpastoor maar dan wel in uniform , dus blote billen en benen. Jef zegt : toen ik er af kwam kon ik het haar op mijn breken afbreken want dat stond stijf van het vriesweer .

de groepen werden ingedeeld in " vendels" en elke vendel had een vendelleider en een vlaggendrager , dat was " een penoendrager "

Typisch voor die periode was dat de grotere al een voorproef kregen van wat in hun soldatentijd stond te wachten : discipline , lang marcheren in uniform met grote bottinnen aan . Wat met zich meebracht dat de soldatentijd , ver van huis soms, geen belemmering was om die tot een goed einde te brengen , ze kenden het allemaal al. Op kamp gaan was met de fiets . slapen op strozakken in een schuur of op 't schelft van een boer. Dagen van te voren was de leiding dan al bezig met het voorbakken van spek dat dan in stenen kannen werd bewaard. Steevast , elk jaar opnieuw , werd er op kamp " een ronde van Frankrijk gehouden , met iedereen in een geel truitje . dat werd nadien weer wel ingeleverd voor het volgende jaar . Er werd toen ook al wacht gehouden omdat er mannen bij waren die al eens een sigaret stiekem wilden roken en er geen gedacht op hadden dat ze op een hooizolder sliepen !!

Meelijwekkend: Streaker genoodzaakt string en t-shirt te dragen

Na het fenomeen van de streakers, waarbij een persoon tijdens één of andere grote manifestatie de aandacht van het publiek probeert te trekken door naakt over het plein te

lopen, is er nu een nieuwe variant zich onder ziekelijke mensen aan 't verspreiden. Waar men pakweg twee jaar geleden op Old Trafford nog een volledig naakte Man U-supporter kon spotten, lopen ze vandaag de dag niet langer compleet ongekleed. Of het om een nieuwe rage gaat, dan wel meer te wijten is aan het feit dat ook de huidige generatie streakers stilaan op leeftijd gekomen is, met de daarbij slechthorende ouderdomsverschijnselen en lichamelijke onvolkomendheden, is niet helemaal duidelijk. In een poging om de naakte waarheid te onthullen, spraken we dan ook kort even met een lokale ex-streaker, en nu gelukkig gepassioneerd beoefenaar van de minder schokkerende variant. De persoon met wie we spraken, wilde echter om begrijpelijke redenen enkel anoniem zijn relaas aan ons kwijt en poseert dan ook enkel zijn duistere zijde op de foto. Om hem niet volledig in zijn blootje te zetten, delen we u zijn identiteit dan ook enkel op versloken wijze mee. Naast het feit dat deze man U voortdurend probeert in te palmen met vnzige opmerkingen en gore commentaar, kwamen we echter niet veel over zijn sociale achtergrond te weten. Telkens we naar zijn dieperliggende motivatie en drijfveren trachtten te peilen, ontaarde het gesprek volledig. Al wat we van hem te weten kwamen, was dat hij gelukkig getrouwd is en een vrij normaal gezinsleven heeft. Wat hij daarbuiten echter nog allemaal uitspookt, is echter ronduit degoutant. Op de vraag waar het allemaal juist is misgelopen kon hij ons geen antwoord geven. De genoodzaakte beslissing om toch maar wat kleren

aan te houden tijdens zijn publieke vertoningen, smaakte hem nog bitter en lag dus nog beter in zijn geheugen. Toen het publiek het niet langer pikte, werd deze man dan ook getraakteerd op het nodige boegeroep. Het zit hem dan ook diep en in tranen uitbarstend, licht hij zijn schrijnende situatie toe. "Ge moet u da eens proberen in te beelden, zo'n vol stadion da u uitmaakt voor 't rot van 't straat en letterlijk scandeert : "Man U ziet er niet uit!". Ik kan u verzekeren hoor, da komt aan, zene. Da ga recht door uw hart. Ik weet het nog goe, da was tijdens de match Witgoor – Gierle, ik ben daar dan ook bletend da plein afgelopen. Heb direct mijn trainingsbroek terug aangeschoten en naar huis gereden. En ja, die van ons had da natuurlijk direct gezien dat er iet scheelde. Maar omdat ze goe wist dat streaken men leven is, stelde ze voor om door te zetten. Desnoods met wat hulpattributen, om de nodige figuurfoutjes te corrigeren. Een week later zijn we dan ook naar een streaker-speciaalzaak gereden en heb ik daar ne string gekocht. Den dag erop, 's zondags, stond ik al vanhaar op da plein. Bibberend en hevig zwetend te gelijk. Maar langzaam geraak ik er wel weer terug bovenop. Denk zelfs dat ik binnenkort al weer terug zonder t-shirt zal durven."

U ziet het beste lezers, het is niet altijd even gemakkelijk om te schokkeren. Bedenk dus in het vervolg goed welke gevolgen uw gejouw kan hebben. Met uw medewerking geraakt deze streaker er misschien nog bovenop en kan hij zijn grote droom om ooit naakt een interland van de rode duivels met ruim 45000 joelende supporters in te palmen, in vervulling laten gaan. Wij hopen alvast van niet. (artikel uit Deviant Behavior & Freak Psychology)

Drugsmokkel

Ik lag, nog altijd klaarwakker, naar het groene tentzeil te staren. De rest van de groep sliep al. Alhoewel, in de verte hoorde ik eindeloos rondgedraai en gefriemel. "Psst... nog iemand wakker?", fluisterde ik. Het gefriemel stopte even, maar enkele tellen later begon het opnieuw. Ik had een nieuw plan. Ik ging even buiten pissen en meteen van de gelegenheid gebruik maken om eens te kijken wat er nu juist aan de hand was. Ik stond nog maar net recht en ik zag het al. Sven draaide eindeloos heen en weer, zijn ogen blonken in het doorschemerende maanlicht. Hij had tranen in zijn ogen.

Ik ging bij Sven zitten. Op mijn vraag wat er scheelde, kon hij alleen maar antwoorden dat het echt iets erg was, maar dat hij er niks van mocht zeggen. Nu was ik toch echt heel nieuwsgierig. "Van wie mag je er niks van zeggen?", viste ik verder. "Van de Walter," antwoordde Sven dan toch, "de leider van de aspi's." Verder geraakte ik niet, hij mocht echt niets zeggen. Teleurgesteld ging ik terug naar mijn eigen luchtmatras.

Net toen ik mijn voet in mijn slaapzak wilde steken, riep Sven me terug. "Wat zou jij doen," vroeg hij, "als je veel geld krijgt voor iets wat eigenlijk echt niet mag?" Geloof me, dat was een behoorlijk filosofische vraag voor de jonge rakker die ik toen was. Nog niet goed wetend over wat het hier eigenlijk ging, antwoordde ik dat ik wel eens zou liegen ofzo als ze me er geld voor gaven. Het ging over iets veel ergers, dat zag ik meteen in Svens ogen. Hij zat met een groot geheim en hij stond op het punt om het stilzwijgen te doorbreken.

"Leider Walter heeft me gevraagd drugs over de grens te smokkelen," zei Sven met een trilling in zijn stem, "en ik zou er een hoop geld voor krijgen. Ik geloofde er eerst niks van, maar hij liet mij het geld zien, allemaal briefjes, allemaal voor mij!" Ik wist niet wat ik hoorde. Tot op de dag van vandaag herinner ik me het gevoel waarmee ik terug in mijn slaapzak kroop. Gechoqueerd, teleurgesteld in leider Walter en in paniek omdat ik iets wist, wat niemand anders mocht weten.

"Betrokken leider Walter was als kind de onschuld zelve"; aldus zijn leiders van weleer.

Tot mijn verbazing verspreidde het nieuws van Sven zich de dag erna als een lopend vuurtje. Blijkbaar was één keer zijn hart luchten voor Sven niet voldoende. En om eerlijk te zijn, ook ik moest mijn verhaal aan iemand kwijt. Binnen de kortste keren waren alle rakkers nog maar met één ding bezig: "moet Sven de drugs smokkelen of niet?" Dit moeilijke ethische dilemma was hét gespreksonderwerp tijdens de platte rust.

Onze discussie kwam echter abrupt ten einde, toen er politie gesignaleerd werd op het kampterrein. De hele groep was in alle staten, met Sven op kop. Er rotsvast van overtuigd dat de politie hem kwam halen, kroop hij, stijf van de schrik, tot helemaal vanonder in zijn slaapzak. Dit was voor leider Walter toch het signaal om één en ander toe te lichten. De politie bleek helemaal niet op zoek te zijn naar Sven, het drugsgeld bleek de volledige inhoud te zijn van de aspikas en de drugsmokkel bleek een exploit van leider Walter zijn zieke brein...

Chiro Gierle betrokken in Parachutte-moord? Take your Parachute and Bump!

Stellen dat de chiro van Giel schuld draagt in de parachute-moord, is misschien een brug over de E34 te ver, want dan zouden we in Wechel zitten en dat willen we uiteraard niet!!! Maar zeker is dat er in gans deze zaak een serieus bruin/beige kort gebroekt spoor leidt naar de omgeving van de Haarlebeek.

Aan de oevers van deze wildwaterige stroom zou de toen 17jarige Els Clottemans immers tijdens een doordeweeks familiefietstochtje, op een zondagnamiddag, met enkele verre vrienden, haar trauma hebben opgedaan wat haar vele jaren later tot snode plannen zou bewegen!

Vlak voorbij het cowboy-bos, een donker bebost schuiloord voorzien van G.I.-JOE-kamp met sparrige naaldfoltertuygen, en net nadat ze door een stel sloebers nog stevig bij en in haar neus was genomen met een goei partijtje portefeuilleke trek, zou ze, volgens de laatste onthullingen aan haar gevangenispediater, zwaar onder de voet zijn geweest van het volgende relaas:

Eenmaal bekomen van de lege portefeuille-roof die haar via een dun draadje telkens ontglipte, kwam ze met haar roze vouwfietsje voorbij het groot plein waar ze een kort gebeende, maar lang bestaarde, aspirant in het vizier kreeg. Meteen ontwikkelde ze toch wel enige amoureuze gevoelens voor deze stoere knaap en bracht die lekkere chiro-tenue haar in hogere sferen. Maar helaas werd deze aspirant eensklaps voor haar neus weggesnokt door een oude witvergrijsde Volvo en een stel joelende medeleden die de uitverkoren aspirant de hemel in prezen.

Ondanks het feit dat haar vouwfietsje over 3 versnellingen beschikte, kon ze in ware Arne D-mans achtervolgingskadans het hoge toerental van haar pedaaltjes echter slechts gedurende een dikke 40meter volhouden. Tot overmaat van ramp ontvouwde zich dan ook nog een groot doek, in een soort stof die de meesten onder u ook wel zullen linken aan de trendy trainingspakken van VÉBé JeF en SonjA. (voor de minder begaafde lezers, Janssens Pharmaceutics Parachute-stof dus!!) tussen haar en de aspirant en al gauw kon ze niet veel meer dan een glimp van de af en toe opwippende paardenstaart van de apirant van achter die doek waarnemen.

Op deze gruwelijke wijze verdween haar eerste parachuteheld uit haar zicht, om daarna achter de brug als een fel doorgebakken baksteen tegen de korst te kwakken. Ergens in dit proces moet Els, volgens haar pediater, de link foutief gelegd hebben dat liefde uit de lucht komt gevallen. Deze nieuwe wending in de zaak ge-Clottemans, betekent mogelijk een verklaring voor haar fascinatie voor paardenstaarten, parachutes en portefeuilles. Wat een gebrek aan Triple P op een zondagnamiddag al niet kan hebben hé! Vermoedelijk zal de toenmalige aspileding in gans deze zaak de dans ontspringen en vrijuit gaan. Allen naar de Malpertuus-fuif om eens goe te fooren dus!

De bewuste stof in al haar vormen en kleuren!

The Final Countdown

Ik weet niet meer waar we op kamp waren. Laat staan dat ik het jaartal nog ken. Droegen we nog het oude of al het nieuwe uniform? Geen flauw idee. Dat ik toen rakker was, daar ben ik quasi zeker van... Maar ook daarover moest ik toch even zeer diep nadenken. Soms verschiet je ervan hoe vaag herinneringen kunnen worden.

Maar toch is er één iets van dat kamp waarover ik niet hoef na te denken. Ik moet mijn ogen maar dicht doen en ik zie en hoor alles gebeuren. Het gaat over het 'eetnummer'. Voor de meeste aanwezigen op het kamp was het waarschijnlijk een serieus afgezaagd, totaal fout Zweeds rocknummer. Maar ik hoorde het toen, volgens mij, voor het eerst. 'The Final Countdown', voor mij nog steeds één van de betere eighties-songs.

Ik vermoed dat iedereen die er destijds bij was, nu al weet waarom dit bij mij zo is blijven hangen. Op een week tijd groeide dit nummer uit tot een grootse playbackact waarop ze in Het wit paard in Oostende alleen maar jaloers kunnen zijn. De eerste dag begon de kampleider (hoewel ik nog wel enkele namen herinner, ga ik ze niet gebruiken. Dit zou alleen maar onrecht doen aan de andere leiding die hier deel van uitmaakte, maar die ik me niet meer kan herinneren) aan een zeer spontane en subtiele Europe-imitatie. En dag in dag uit werd de act groter. Telkens kwam er een bandlid bij en de kostuums en instrumentaria wordt dagelijks meer uitgebreid. Het waren de hoogdagen van de 'dixan-tonnen-drumstellen' en de 'tennisracketgitaren'.

The Final Countdown begon een eigen leven te leiden. Iedere dag wachtten we vol spanning op de nieuwe evolutie in de act. En de leidingsploeg zelf kon er overduidelijk meer dan hun ei in kwijt. Deze wekelijkse opbouw moest een ongelooflijke apotheose kennen, dat kon gewoon niet anders. En inderdaad, het kampvuur stelde niet teleur...

Het leek alsof de enige echte Europe die avond optrad. In wagens met getinte ruiten en met eigen bodyguards werden ze naar het podium geleid. Grote kanonnen spoten vlammen van meters hoog, vuurwerk schilderde de donkere lucht in wel duizend kleuren. Op het alom bekende begindeuntje rees de kampleider, gehuld in een rookspiraal, vanuit het podium naar boven. Zijn beide armen stak hij in de lucht en heel het plein volgde zijn voorbeeld. Wat verder volgde was nooit gezien op een chirokamp. Van pinkel tot aspi, van kookmoeder tot Dré, iedereen danste de volle 4 minuten 56 seconden alsof hun leven ervan afhing. Het begin van een fantastische nacht ...

Of doet mijn geheugen er nu toch een klein schepje bovenop?

Uit een verslagboek van een vendelleidster

Wat was een vendelleidster : elke groep werd onderverdeeld in vendels , had je bv een groep "kroonmeisjes " van 20 leden dan had je vier vendels van 5 personen en die hadden elk een vendelleidster. De vendelleidsters kwam samen met de hoofdleider op zaterdagmiddag om het programma op te stellen ,dit was de kern . Ze hadden elk een verslagboek waarvan hier een uitsnede:

25/november/ 1967

Gebed: een lezing uit het evangelie van Lucas

Lied: een blijde zang

Kernwoord : alles wat de Chiro aangaat verzorgen wij tot in de puntjes omdat wij daardoor kunnen laten zien aan de anderen wat wij het ernstig menen met onze chiro en dat de chiro niet zomaar is voor kinderen maar voor jonge mensen

Taak : schrijf in eigen woorden wat ik ga doen omdat de zondag zou lukken

Wachtwoord : Allen één

Zaterdag 10 augustus 1968

Eindelijk weer kern!

Er was nog geen kernwoordje maar we hebben gesproken over het heem en het kamp
We krijgen in ons heem mooi, groen gordijntjes en we gaan de vier muren wit schilderen dat het goed uitkomt want we hebben onze stoelen en kastjes in het wit, groen, blauw en rood geschilderd

Op het kamp in de Walen hebben we een mooi zwembad , één voor de sterretjes en voor de zonnekinderen en een diep met een hoge en lage wiplank . een echt zwembad !!

Wauw !! maar we gaan er wel 4 km voor moeten stappen , joepie

Programma voor morgen : met heel de chiro naar de tekenwedstrijd

PS een deel van de zonnekinderen komen nog voor het kamp bij onze groep.

Nog een verslagje :

Aandachtspunt : we zorgen dat onze formatie goed verzorgd is en onze uniform is orde is.

**Rubriek: Hoe zou het nog zijn met ...
Onze Modibo Sacko (a.k.a. the FPP-kid)**

Velen onder u zullen het nog herinneren als een pannenkoekenhuisje hoe ze vroeger net na hun chocopap-boerke of terwijl ze het kneusje uit de groep onderspotten met hun goedgeschudde cola, iedere keer 5 belgische frank per flesje doneerden aan een Malinees pleegkindje uit jawel, Mali.

Want weeral jawel, terwijl wij slechts amper enkele meters moesten overbruggen om tot aan de oevers van de Haarlebeek te staan slurpen, moest dit toen 6jarig jongentje dagelijks 18 kilometers wandelen om drinkbaar water te gaan halen. Dus besloten onze toenmalige VB's om eind jaren 80 een Foster Parents Plan-kindje (a.k.a. the FPP-kid) aan te schaffen. Het werd niemand minder dan Modibo Sacko!

Nu meer dan 20 jaar later leek het ons interessant om eens te zien wat er van ons extra-dranggeld is geworden en of we het niet beter zelf hadden opgezopen? Onze eigenste kletskoewer-reporter trok dan ook naar Afrika voor deze fifty-cent-missie met onderstaand onthutsend relaas:

10 januari 2011 Broukzakdousho Airpot Mali: Na een lange vlucht naast een veel te dikke oversized Brits geval, land ik om 6u40 in de broeierige luchthaven van Mali. Het doet deugd te zien dat de mensen hier iets minder vetrijk voedsel krijgen en geraak dan ook snel door de buitendeur. Onder een reeds stralende zon sta ik buiten en is mijn zweet klaar om mijn lichaam uit te gutsen, het weet alleen nog niet welke porie eerst te nemen, als daar net een medewerker van Foster parents plan komt aangewalst om me op te pikken. Na een hobbelige rit in een Malineense hummer, kom ik toe bij de plek waar ooit de lemen hut van de familie Sacko stond.

Na enig speurwerk blijkt er van Modibo echter geen spoor. Ne mens denkt dan ook meteen het ergste en verslik me dan ook bijna in de gedachte dat ik vroeger misschien toch wat meer drinken door mijn keel had moeten jagen of gewoon de bijdrage van 5 frank eventueel had moeten opvoeren zoals de tupperware-brommer van Maarten J. Net als ik overweeg een traan te laten rollen, komt er iemand aangelopen. Het blijkt Mbenga te zijn, de vroegere buurjongen van Modibo en hij roept in hongerig engels: "Est-ce que je peuter vous aidez, mister?"

Ik antwoord in mijn beste frans (geleerd van mijn chiroleider die zondagsnamiddags een centje wou bijverdienen) : "Yes misschienekes you can, but it looks like you can use some help yourselfekes as well ook é? You need bread?"

"No no thank you sir, just had Kebap, i never eat bread for breakfast!": was zijn antwoord. Maar dit volledig terzijde! Het kwam er op neer eigenlijk dat onze Modibo op een ochtend naar de rivier was gegaan om water te sprokkelen en er nooit van teruggekeerd was. Mbenga wist zelfs te vertellen dat ze naast Modibo's 2 lege geïmproviseerde emmers enkel nog een paar docksides aan de oever hebben teruggevonden. Voor de rest hadden ze nooit nog iets gezien van Modibo! Maar eigenlijk vond niemand in het dorpje dat erg omdat Modibo Sacko de laatste jaren toch wel fel, zonder sokken!! naast zijn schoenen was beginnen slenteren. Ik vroeg dan ook om verdere verduidelijking en ging over tot een diepte-interview:

KK: *Wat is er dan juist gebeurd of hebben jullie totaal geen vermoeden wat er van mijnheer Sacko is geworden?*

Mbenga: *Goh jeetje, eigenlijk wel maar dierf het ni zeggen! Het is eigenlijk allemaal fout beginnen gaan toen hij brieven uit den Belgique begon aan te krijgen en hij om den duur nog amper water wou gaan halen. Bij die brieven zaten immers vaak tekeningen en die verkocht hij dan verder voor veel zonnepitten. Ik moet toegeven het waren vaak echt wel kunstwerken ook zoals van een gerenommeerde chiro-academie hoor. Allemaal nageslacht van ne zekere van Gogh naar't schijnt! We zeiden nog van Wacko Sacko, ja zo noemden we hem hier, dat kan je toch niet maken man! Maar daar antwoordde hij steeds resoluut op 'Yes i can!!*

KK: *Ahzo hij verkocht die dus? Tegen ons zei hij dat ze nodig waren om de eenzaamheid te verdringen en de gaten in zijn lemen hut te vullen!*

Mbenga: *Lemen hut? Na een paar weken had hij daar al goudblinkende ramen instaan (nvdr.geen echt goud, maar zoals bij da huis in Deneftstraat waar die besneden King of Bling nu woont)*

KK: *en wat deed hij met dat geld dat hij van ons kreeg?*

Mbenga: *Ah nu valt mijne frank, dat waren jullie dus die dat opstuurden, vandaar dat die hier ineens met ne stereo-woofer in zijne nek op zijn docksides moonwalkend over het stof schoof van bankfiliaal tot bankfiliaal!*

KK: *Zo zit dat dus, de profiteur! Enig idee waar we hem onze nieuwste chiro-honkbalstick van dichtbij kunnen laten zien?*

Mbenga: *Tuurlijk, hij zit nu in L.A. en zou daar eerst carrière proberen te maken hebben als Fatboy Mobydo maar uiteindelijk zou hij nu verkozen zijn als the Dark Prince of the White house om daar in een witte villa met goei sigaren te gaan nesten. Een soort van Temptation island-format of zoiets, vermoed ik! In ieder geval als je hem tegenkomt, ik heb hier nog een troefel staan met verse koeienmest die je hem ook eens van dichtbij mag laten zien!*

KK: *OK, ik neem ze mee in een zakje van PG!*

Vervolgens nam ik de troefel en de eerste vlucht naar L.A. maar dat witte huis bleek in Washington te staan. Daar aangekomen rammelde ik eens met de deurbel en jawel niemand minder dan een lichtjes afgebleekte zwarte deed open. Opnieuw haalde ik mijn beste engels boven en sprak de woorden: "So So, how zit that hier? You better not piss around the pot en tell me right away watte you have gedaan with the 5 frankies per bottle é mister." Die kerel bekijkt me zo van kop tot teen en zie hem dan even halt houden bij mijn enkels omdat ik geen sokken aan had onder mijn vers gestreken chiro-uniform en vervolgens zegt hij : "Ah you're one of those guys who sponsored Modibo?" Ik zeg: "yeskes" en ging vervolgens weer over tot een ontzettend diep interview:

KK: *Wat is er met ons geld gebeurd en ben jij al dan niet Modibo Sacko?*

Black dude: *nee dat ben ik niet, maar ik heb hem wel goed gekend! Totdat hij mij lelijk in de zak had gezet!*

KK: *Hoezo?*

Black dude: *Vraag hem dat zelf maar en zeg hem maar meteen ook dat ik nooit 5frank zal betalen voor zijn slogan die ik lichtjes getuned heb tot 'Yes we can'!*

KK: *OK*

Black dude: *hij zit in L.A. Beverly Bills 90210, naast den Aldy met een witte gevel, een roze deur en een brievenbus met witte stippen en een eigenaardige*

doctor D.R.E. wc-constructie in zijne hof.

Gelukkig had ik een retourticket naar L.A. en had ik nog snel een appelsien gegeten! Aangekomen in Beverly Hills en na nog gauw enkele mandarinnes, klopte ik aan bij Modibo en ging meteen over tot alweer een diepgaand gesprek:

KK: *Ben jij Modibo Sacko?*

Modibo: *hangt ervan af wie het vraagt!*

KK: *ikke*

Modibo: *Pakt van ja dan, homey!*

KK: *homey, homey, niks te homey houde gij uw gangsta-raps gebrabbel maar voor u eigen en zet die klak recht jom. Vertelt maar eens wat ge met ons geld gedaan hebt? En wees maar eerlijk, snoodaard, want heb hier nog ne honkbalstick bij en in Washington ben ik nog een schup vergeten terug mee te pakken met nog wel wat spul op waarvan uw broek nu van afzakt, of hebt ge gene riem misschien? Of is't om aan u gat te krabben dat u broek zo laag hangt? Ne zekere Mbenga, u wel bekend denk ik?*

Modibo: *Ah den Mbenga, hoe ist ermee? Ah en bij den Obby geweest ook, die moet mij nog geld voor zijn verkiezingscampagne die ik mee gefinancierd heb é, dat is nogal ne kerel se!*

KK: *Ahzo en hoe ben je aan dat geld gekomen?*

Modibo: *Ja ik heb zo ooit eens meegedaan aan een Foster parent plan-verkiezing en nog gewonnen ook. Dan dat geld goe belegd, fonds opgedoekt en het foster plan omgedoopt tot Fossett-plan, en dan met ne luchtballon ben ik uiteindelijk hier beland. In de Etats unis, hé!! Jaja ni slecht gechoco-boerd é, hehe! Ja ik zeg het, als je amper gewoon bent van beleg tussen uwe boterham te hebben, dan moet ge zien da ge u geld goe belegt é, hehe hiha*

KK: *ahzo, van Afrika tot in Amerika!*

Modibo: *yeke yeke, choco kakke bananana! Zeg euhm maar euh ja ik ben jullie eeuwig dankbaar zulle!!! Ik zal nooit vergeten hoeveel kilometers ik dagelijks naar de dichtstbijzijnde bankautomaat heb moeten lopen daar in Mali. En kan u verzekeren een bank in Mali staat niet op elke hoek van de straat é. Nu moet zeggen op den duur was dat online banking wel gemakkelijk enzo ze.*

KK: *ah de bank dus en niet naar de bron?*

Modibo: *Ja, nee, in't begin wel hé maar kon daar om den duur personeel voor inzetten om voor mij water te gaan halen é. Die 4-5jarigen doen da voor ne appel en ne kassei é!*

KK: *Ik denk dat we het hier bij gaan laten, maar heb hier nog iets dat we u van dichtbij willen laten zien namens Chiro Gierle!*

Modibo: *Ah tof tof, een hangplantje? Zeg maar zouden jullie impersant nog rap wat belwaarde voor mijne blackberry kunnen kopen? Zo 5frank per flesje is snel op ge-sms-ed é*

KK: *Rak*

Rest in pis homey Modibo, a.k.a the FPP-kid!

Modibo zaliger, net voor hij de baseball-behandeling onderging.

The real DRE shows his BAT

Den bok

Chiro betekent veel mooie herinneringen, grappige anekdotes en hilarische momenten. Maar we weten allemaal dat er in ieders chirocarrière ook moeilijke momenten zijn, pijnlijke gebeurtenissen ja, zelfs traumatische gebeurtenissen. Het volgende verhaal, beschrijft zo'n traumatisch gebeurtenis uit mijn chiroverleden.

Het gaat terug naar een zondagnamiddag in 2005. Ik was leider van de Kerels, samen met drie anderen. Maar die namiddag waren we maar met drie: Toon Hoskens, Jan Vervoort en ikke. De namiddag was al heel leuk geweest en we hadden net met zijn allen gegeten. Maar toen sloeg het noodlot toe. Ik was nog wat aan het opkuisen in het heem, toen ik ineens een onbeschrijfelijk lawaai hoorde. Kinderen waren aan het kressen en wenen, ik keek door het raam kruimels, rakkers iedereen liep in volle paniek door elkaar, kinderen vertrappelden elkaar. Het was absolute chaos. Ik twijfelde natuurlijk een seconde, liet mijn borstel vallen en liep naar buiten... En daar zag ik hem voor het eerst. Ik keek recht in z'n ogen. Nog nooit zag ik zoveel agressie gebundeld in 2 pupillen... Ik zal het nooit vergeten, daar stond hem, den Bok.

Ik ga van meet af aan eerlijk zijn. Ik stond oog in oog met nen geitenbok. En ik zie jullie nu al denken, zo'n schattig, lief, klein bokske... Nee mensen, dat was een monster. Echt waar, sinds diejen dag weet ik voor 100% zeker dat er ooit veel gevaarlijke chemische stoffen in de Haerlenbeek gedumd zijn en diejen geitenbok had daar duidelijk rijkelijk van gedronken. Zonder zever, dat beest was zo groot. Had horens van om en bij de meter, bloeddoorlopen ogen en poten waar nen volwassen neushoorn jaloers op zou zijn. Later hebben we diejen bok trouwens kunnen identificeren als zijnde de waakbok van de golfclub achter de Chiro.

Nu, monster of niet. Het enige wat telde was al die kinderen veilig thuis krijgen. Dus samen met andere leiders deden we er alles aan om den bok af te leiden en weg te jagen. En na enkele heroïsche gevechten op z'n crocodile dundy's is ons dat uiteindelijk ook gelukt. Alle kinderen konden hunne fiets nemen en veilig en wel naar huis vertrekken. Gevaar geweken dus... dachten wij.

Een uur later waren onze kerels en alle anderen waren al vertrokken en gingen Jan, Toon en ikke alles nog afsluiten en samen met den auto nar huis rijden. We waren nog maar net bij het eerste heem aangekomen en daar stond h'm terug. Agressiever als ooit tevoren, met zijn poot strepen aan het trekken in het zand. Klaar om aan te vallen. Weet ge, den Toon was in zijn jeugd jaren ne fervente golfballenpikker... Ik ben er zeker van, dat monster heeft dat altijd onthouden en kwam die dag terug om wraak te nemen.

De robotfoto van Den Bok, die achteraf op basis van de getuigenissen werd gemaakt.

Nu, we hadden een probleem. Die henen moesten natuurlijk op slot want, als er een ding was waarvan we nog meer schrik hadden dan van ne losgeslagen geitenbok, dan was het van den Dré die ons naar onze klotten zou geven omdat de henen niet op slot waren. Maar we hadden al snel een oplossing. Als we met z'n drieën in den auto zouden gaan zitten en we rijden tot vlak voor de deur val elk heem om dan vanuit het autoraam de deur op slot te doen, ja dan kon er ons niks gebeuren.

Strak plan, dachten wij! Met een ware Usian Bolt-spurt begaven we ons naar den auto, sprongen erin, klaar voor onze missie. Maar dan... voor dat we den auto nog maar gestart hadden, stond den bok al rond onzen auto te cirkelen. Het was duidelijk, dieje zou ons niet laten vertrekken... Dieje moest en zou ons te pakken krijgen. Met zijn grote horens van ne meter lang was dieje tegen de zijkant van de auto aan het bonken. Uitstappen was geen optie. Ge moet u dat voorstellen. De Jean zat hier, achter het stuur. Zweet op zijn voorhoofd, immense schrik. Daarnaast den Toon. Tranen in z'n ogen, heel zijn lichaam beefde. En ikke dan op de achterbank. Ja, ik had niet echt schrik, maar ik ben allergisch voor levende tweehoevigen. Ja en ik voelde het al, mijn keel begon op te zwellen, ik kreeg al jeuk op mijn armen. Er moest iets gebeuren.

Gelukkig hadden we ne gsm. Alle ja, we hadden 1ne gsm maar zonder belwaarde. Er zat dus niks anders op: een noodnummer bellen: de politie. Wij beginnen ons verhaal te vertellen en eerlijk waar dieje gast aan de telefoon leefde hard mee en ging ons helpen. We zagen een einde aan ons lijden. Ze zouden mensen sturen en hadden alleen wilden alleen nog wat meer concrete gegevens van de situatie... Waar we ons juist bevonden, met hoeveel personen we waren en hoe groot dieje reeënbok nu ongeveer was... Euhm reeënbok? ... neenee het is ne geitenbok. En toen werd het stil aan de andere kant. 10 seconden, minstens. Half lachend volgden toen de opluchtende woorden van meneer de agent... 'We zullen zien wat we kunnen doen'. En toen wisten we, we zullen het zelf moeten oplossen...

Malpertuus, de anders zo rustieke omgeving, vormde de locatie van deze tragedie...

Als uitsmijter voor 50 jaar: Een levensles van Dr. DRE om niet te vergeten !!

Life is like a garbish bag

Den Dré staat voor een groep nieuwe chiroleiders en heeft een aantal dingen voor hem op de tafel in't materiaalkot staan. Onder andere een grote lege, lichtdoorschijnende vuilniszak (ter waarde van ongeveer 1€) en laadt deze vol met grote stenen die een spitsvondige leider tijdens den tweedaagse in het Oostenrijks gebergte bij het beklimmen van den Klitzbuhler top in de rugzak van een nietsvermoedende doorzopen leider had gestopt en die op deze manier ons land hebben bereikt. Daarna vraagt hij aan zijn leiders in opleiding of de vuilniszak nu vol is. De nieuwelingen, onwetend dat ze zijn, antwoorden natuurlijk allemaal direct ja.

Daarna neemt hij ne hoop kleine steentjes die nog op de achterbank lagen door het overdreven hard patineren met zijn cabriolet en doet deze eveneens bij in de vuilzak. De steentjes zakken uiteraard eenvoudig tussen de grote stenen in. Daarna vraagt hij terug aan de onervaren leiders of de zak nu deze keer wel vol is. Die lopen er natuurlijk opnieuw allemaal in en knikken nogmaals voltallig totaal bevestigend. Den Dré vloekt dan ook dat het een lieve lust is en denkt van "Met wa sukkelaars heb ik hier te doen. Dat die oudere leiding, die ondertussen toch al een beetje door hebben dat ne vuilzak nooit ni vol genoeg kan zijn, nog maar een paar jaren in de chiro blijven. Anders wordt da hier een ecologische ramp op het Hemeldonk."

Daarna spurt den Dré met de zak op zijne rug naar den Dubbele Berg en de leiding probeert hem te vergeefs te volgen. Daar aangekomen vult hij de zak verder met geelbruin Kempens zand. Het uiterst fijnkorrelige zand zakt tussen de stenen in tot beneden en vult de vuilniszak tot het randje. Daarna vraagt hij terug aan de nieuwelingen of de zak nu vol is. Deze zijn het spoor helemaal bijster en staan daar maar wat, uit hun bek stinkend, voor zich uit te staren.

Dan zegt hij : "Verdoeme, nu wil ik dat jullie dit allemaal zien als jullie leven. De grote stenen zijn de belangrijkste dingen in je leven: de Chiro, je familie, je kinderen en eventueel nog je gezondheid,... (al dient de chiro natuurlijk te primeren, desnoods ten koste van alles) Als al de rest in jullie leven dan verloren zou gaan, heb je toch nog een vol leven. De kleine stenen zijn de minder belangrijke dingen in je leven : je werk, je cabriolet, je villa,... Het zand is al de rest, de kleine verwaarloosbare dingen." Ondertussen stappen ze verder richting E3-put.

"Indien je nu eerst het zand in de vuilzak zou doen, is er geen plaats meer voor de stenen. Hetzelfde geldt voor je leven : indien je al je energie steekt in de kleine dingen, verwaarloos je alle belangrijke zaken in je leven, je hebt er simpelweg geen plaats meer voor. Conclusie: Speel op de chiro met je kinderen, zorg voor de chiro's gezondheid al was het je eigen, neem je leden regelmatig mee op kamp en amuseer u er in alle soberheid te pletter. Er zal altijd tijd zijn om te gaan werken, je huis te kuisen, een feest te geven, en er zal altijd wel een gaatje gevonden kunnen worden voor eens een wat meer luxueuze uitspatting. Zorg echter eerst voor de stenen, de belangrijke zaken in het leven, de rest is alleen maar zand.", reveleert den Dré !
Maar dan .....

Een meer ervaren leider komt op zijn door Stijn B. merkwaardig raar opgeblazen luchtmatras aangedreven met een flesje bier in zijn handen en kijkt naar de vuilniszak. Hij bevrijdt zich van de massa's hordes knappe vrouwen die al heel den dag rond zijn lijf hangen en giet het flesje bier bij in de vuilzak. Het bier baant zich natuurlijk een weg tussen de stenen en het zand en wordt volledig opgeslorpt. De zak is weeral wat voller!!! De moraal van dit verhaal : Ten eerste: Hoe vol uw leven ook is, er is nog altijd plaats voor Bier !!! Ten tweede: Ne vuilzak steekt nooit ni vol genoeg !!!! Ten derde : Neem nooit een veldbed mee op kamp !!! Tot slot is het de vraag of dit blad nu vol genoeg is ?

(Als de kletscoewer U deze 50 jaar geen voldoening gaf, ligt dit volledig aan uw gebrek aan stenen of inzet aan de hemen!)

HET BEGON MET VIJF JONGE GASTEN MET VEEL GOESTING ....

.... En VIJFtig aar later groeien we nog steeds!

Of eindigt het hier?